

ശാമഭവീ

ത്രൈമാസിക

പുസ്തകം 1 | ഏപ്രിൽ - ജൂൺ 2010 | ലക്കം 2



വാർഷിക വരിസംഖ്യ Rs. 60/- മണി ഓർഡർ/
ഡിഡി ആയി ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷന്റെ പേരിൽ
അയക്കുക. പണം അയക്കുന്നവർ അവരവരുടെ
അഡ്രസ്സും ഫോൺ നമ്പറും കൃത്യമായി എഴു
തുക.

ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷൻസ്

മാടായിക്കോണം പി.ഓ.

ഇരിഞ്ഞാലക്കുട, തൃശ്ശൂർ 680 712

ഫോൺ : 0480 2856505

പുസ്തകം 1, ലക്കം 1,
ഏപ്രിൽ - ജൂൺ 2010
ഒരു വർഷത്തേക്ക് : 60 രൂപ

ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷൻസ്
മാടായിക്കോണം
ഇരിങ്ങാലക്കുട
തൃശ്ശൂർ - 680 712
shripuramtrust@yahoo.co.in
www.shripuram.org.

പത്രാധിപർ
പ്രകാശ് ഡി.

പത്രാധിപ സമിതി
സി.എം. കൃഷ്ണനുണ്ണി
എൽ. ഗിരീഷ്കുമാർ
കെ.പി. ശ്രീധരൻ നമ്പൂതിരി
അജിതൻ പി.ഐ.
വിഷ്ണു ആനന്ദ്
ടി.ജി. വിഷ്ണു
കണ്ണൻ കെ.എസ്.
അനൂപ് എസ്.യു.

പ്രസാധകൻ
ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷനുവേണ്ടി
ശ്രീകാന്ത് സി.

അക്ഷരവിന്യാസം, രൂപകല്പന
രവി പാറക്കുന്നം, തൃശ്ശൂർ.

മുദ്രണം
ശ്രീചക്രം പ്രിന്റേഴ്സ്, കൊച്ചി.

വിഷയവിവരം

1. സൗരാഷ്ട്രം
5
2. കാരൽ കൂടാതെ കരുത്തുണ്ടോ?
8
3. ഗണപതിസങ്കല്പം
11
4. മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനം
ഭാരതീയ ജ്ഞിമാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ
19
5. സംസ്കൃതപഠനം
28



ശാങ്ഖി

ഏപ്രിൽ - ജൂൺ 2010

പത്രാധിപകുറിപ്പ്

ഭാരതീയസംസ്കൃതി മാനവലോകത്തിന്റെതന്നെ മുഴുവൻ അന്തഃസത്തയാണ്. ഇന്ന് ഭാരതീയസംസ്കൃതിയെ ഋഷിമാരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന ഭാരതീയർതന്നെ തുലോം വിരളമാണ്. ഇന്ന് അധികം പേരും ഐ.ടി. സാങ്കേതികമേഖലകളുടെയും വ്യാവസായികതാല്പര്യം മാത്രം വച്ചുപുലർത്തുന്ന ടി.വി. തുടങ്ങിയ മാധ്യമങ്ങളുടെയും പുറകിലാണ്. ഇന്ന് നമ്മൾ നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെയും ചിന്തകളേയും അവയുടെ മുമ്പിൽ പണയപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. പൈസ കൊടുത്ത് എളുപ്പത്തിൽ അയഥാർത്ഥമായ കാര്യങ്ങളെ സ്വയം വിശ്വസിക്കുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷത്തിൽ നാം നമ്മേത്തന്നെ കൊണ്ടെത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ടി.വി., ഐ.ടി. എന്നിവയെല്ലാംതന്നെ ഭൗതികലോകത്തുള്ള വളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്നു എന്നത് നേരായിരിക്കാം. പക്ഷേ, അവ നമ്മുടെ വായനയെയും തന്മൂലമുള്ള ചിന്താശക്തിയെയും മുരടിപ്പിച്ചു. വായന വിവിധ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വീക്ഷണകോണുകൾ നമ്മളിൽ എത്തിക്കുകയും ചിന്തിക്കുവാൻ അവസരം നൽകിക്കൊണ്ട് സ്വാഭാപ്രായരൂപീകരണത്തിനുള്ള അവസരവും സ്വാതന്ത്ര്യവും നൽകുന്നു. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്ന് വേറിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ആദ്ധ്യാത്മികതയും ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽനിന്ന് വേറിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതവും നമ്മളെ പാപികൾ (തെറ്റു ചെയ്യുന്നവർ) ആക്കും എന്ന നമ്മുടെ ഋഷീശാരഥാരുടെ യാഥാർത്ഥ്യകഥനം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആയിക്കൊണ്ടുള്ള താകട്ടെ ശാങ്ഖി. ജീവിതവും ആദ്ധ്യാത്മികതയും ഈശ്വരന്റെ ഒരേ രൂപംതന്നെ. അതുകൊണ്ട് അവയിൽനിന്നുള്ള അകൽച്ചയാണ് പാപം. വായനയിലൂടെ സ്വന്തം ബുദ്ധിയുടെ മുശയിലിട്ട് തളളണ്ടവയെ തള്ളുവാനും കൊള്ളേണ്ടവയെ കൊള്ളുവാനുമുള്ള അധികാരവും സ്വാതന്ത്ര്യവും വായനക്കാർക്കൊക്കെയുള്ളത്.

യാതൊരു മനുഷ്യനാണോ സൂര്യനെ പ്രണമിച്ചിട്ട്
ഭക്തിപൂർവ്വം ദിവസവും പകൽ ഈ സൗരാഷ്ട്രകത്തെ
ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലുന്നത് അവൻ എല്ലാ രോഗമാകുന്ന
പാപങ്ങളിൽനിന്നും നല്ലവണ്ണം വിമുക്തനായി
സൂര്യസന്നിധിയെ പ്രാപിക്കും.

സൗരാഷ്ട്രകം

സമ്പാദകൻ : ഡി. പ്രകാശ്

1. ഉദയാദ്രിമസ്തകമഹാമണിം ലസൽ-
കമലാകരൈകസുഹൃദം മഹൗജസം
ഗദപങ്കശോഷണമഘൗഘനാശനം
ശരണം ഗതോസ്ഥി രവിമംശുമാലിനം

ഉദയപർവ്വതത്തിന്റെ നെറുകയിലുദിച്ച മഹാരത്ന
മായിരിക്കുന്നതും താമരപ്പൊക്കുൾക്ക് ഒരേയൊരു സുഹൃ
ത്തുമായിട്ടുള്ളവനും വലിയ ഓജസ്സോടുകൂടിയവനും
രോഗമാകുന്ന ചെളിയെ നീക്കുന്നവനും പാപക്കൂട്ടത്തെ
നശിപ്പിക്കുന്നവനും രശ്മിസമൂഹത്തോടുകൂടിയവനും
ആയ സൂര്യനെ ഞാൻ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു.

2. തിമിരാപഹാരനിരതം നിരാമയം
നിജരാഗരഞ്ജിതജഗത്രയം വിഭും
ഗദപങ്കശോഷണമഘൗഘനാശനം
ശരണം ഗതോസ്ഥി രവിമംശുമാലിനം

ഇരുൾച്ചുരുളിനെ നീക്കുന്നതിൽ തല്പരനും രോഗ
മില്ലാത്തവനും സ്വന്തം ആകർഷണശക്തിയായ പ്രകാ
ശംകൊണ്ട് ത്രിലോകങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നവനും
സർവ്വവ്യാപിയും രോഗമാകുന്ന ചെളിയെ നീക്കുന്നവനും
പാപക്കൂട്ടത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവനും രശ്മിസമൂഹത്തോ
ടുകൂടിയവനും ആയ സൂര്യനെ ഞാൻ ശരണം പ്രാപി
ക്കുന്നു.

3. ദിനരാത്രിഭേദഭരമത്ഭുതം പരം
സൂരവ്യന്ദസംസ്തുതചരിത്രമവ്യയം





ഗദപങ്കശോഷണമഘൗഘനാശനം
ശരണം ഗതോസ്ഥി രവിമംശുമാലിനം

ദിനരാത്രങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നവനും അത്ഭുതം ഉള്ള
വാക്കുന്നവനും ശ്രേഷ്ഠനും ദേവസമൂഹങ്ങൾ സ്തുതി
ക്കുന്ന ചരിത്രം ഉള്ളവനും നിത്യവും രോഗമാകുന്ന
ചെളിയെ നീക്കുന്നവനും പാപക്കൂട്ടത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന
വനും രശ്മിസമൂഹത്തോടുകൂടിയവനും ആയ സൂര്യനെ
ഞാൻ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു.

4. ശ്രുതിസാരപാരമജരാമരം പരം
രമണീയവിഗ്രഹമുദഗ്രരോചിഷം
ഗദപങ്കശോഷണമഘൗഘനാശനം
ശരണം ഗതോസ്ഥി രവിമംശുമാലിനം

വേദസാരമാകുന്ന സാഗരത്തിന്റെ മറുകരകണ്ട
വനും ജരയില്ലാത്തവനും മരണമില്ലാത്തവനും
ശ്രേഷ്ഠനും അതിസുന്ദരശരീരമുള്ളവനും ഉത്കൃഷ്ട
മായ പ്രഭയോടുകൂടിയവനും രോഗമാകുന്ന ചെളിയെ
നീക്കുന്നവനും പാപക്കൂട്ടത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവനും രശ്മി
സമൂഹത്തോടുകൂടിയവനും ആയ സൂര്യനെ ഞാൻ
ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു.

5. ശുകപക്ഷതുണ്ഡസദ്യശാശ്വമണ്ഡലം
അചലാവരോഹപരിഗീതസാഹസം
ഗദപങ്കശോഷണമഘൗഘനാശനം
ശരണം ഗതോസ്ഥി രവിമംശുമാലിനം

തത്തയുടെ ചിറകുപോലെ പച്ചനിറമുള്ള കുതിര
കളോടും തത്തച്ചുണ്ടുപോലെ ചുവന്ന പരിവേഷത്തോടു
കൂടിയവനും പർവ്വതാവരോഹണം എന്ന സാഹസം
ചെയ്യുന്നവനും രോഗമാകുന്ന ചെളിയെ നീക്കുന്നവനും
പാപക്കൂട്ടത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവനും രശ്മിസമൂഹത്തോ
ടുകൂടിയവനും ആയ സൂര്യനെ ഞാൻ ശരണം പ്രാപി
ക്കുന്നു.

6. ശ്രുതിതത്വഗമ്യമഖിലാക്ഷിഗോചരം
ജഗദേകദീപമുദയാസ്തരാഗിണം
ഗദപങ്കശോഷണമഘൗഘനാശനം
ശരണം ഗതോസ്ഥി രവിമംശുമാലിനം

വേദതത്ത്വങ്ങളാൽ പ്രാപിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യനും
എല്ലാവർക്കും കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നവനും ലോക

ത്തിനു മുഴുവൻ ഒരേയൊരു വിളക്കായിട്ടുള്ളവനും ഉദയാസ്തമയങ്ങൾക്ക് നിറവും രസവും പിടിപ്പിക്കുന്നവനും രോഗമാകുന്ന ചെളിയെ നീക്കുന്നവനും പാപക്കൂട്ടത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവനും രശ്മിസമൂഹത്തോടുകൂടിയവനും ആയ സൂര്യനെ ഞാൻ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു.

7. ശ്രീതഭക്തവത്സലമശേഷകല്മഷ-
ക്ഷയഹേതുമക്ഷയഫലപ്രദായിനം
ഗദപങ്കശോഷണമഘഘനാശനം
ശരണം ഗതോസ്ഥി രവിമംശുമാലിനം

ആശ്രിതഭക്തവത്സലനും മുഴുവൻ പാപങ്ങളെയും ക്ഷയിപ്പിക്കുന്നതിൽ കാരണക്കാരനും ഉറവവറ്റാത്ത ഫലങ്ങളെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവനും രോഗമാകുന്ന ചെളിയെ നീക്കുന്നവനും പാപക്കൂട്ടത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവനും രശ്മിസമൂഹത്തോടുകൂടിയവനും ആയ സൂര്യനെ ഞാൻ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു.

8. അഹമന്വഹം സ്വതുരഗക്ഷതാടവീ-
ശതകോടിഫാലകമഹാമഹീധനം
ഗദപങ്കശോഷണമഘഘനാശനം
ശരണം ഗതോസ്ഥി രവിമംശുമാലിനം

സ്വന്തം കുതിരകളുടെ ക്ഷതമേറ്റ 100 കോടി കാന്നങ്ങൾ നെറ്റിത്തടമായിട്ടുള്ള ഭൂമി ധനമായിട്ടുള്ളവനും രോഗമാകുന്ന ചെളിയെ നീക്കുന്നവനും പാപക്കൂട്ടത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവനും രശ്മിസമൂഹത്തോടുകൂടിയവനും ആയ സൂര്യനെ ഞാൻ പ്രതിദിനം ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു.

ഇതി സൗരാഷ്ട്രകമഹർമ്മുഖേ രവിം
പ്രണിപത്യ യഃ പാതി ഭക്തിതോ നരഃ
സ വിമുച്യതേ സകലരോഗകല്മഷൈ-
സ്സവിതുസ്സമീപമപി സമൃഗാപ്നുയാൽ.

യാതൊരു മനുഷ്യനാണോ സൂര്യനെ പ്രണമിച്ചിട്ട് ഭക്തിപൂർവ്വം ദിവസവും പകൽ ഈ സൗരാഷ്ട്രകത്തെ ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലുന്നത് അവൻ എല്ലാ രോഗമാകുന്ന പാപങ്ങളിൽനിന്നും നല്ലവണ്ണം വിമുക്തനായി സൂര്യസന്നിധിയെ പ്രാപിക്കും.

■



കാതൽ കൂടാതെ കരുത്തുണ്ടോ?

സി.എം. കൃഷ്ണനുണ്ണി

‘അന്ന് നമ്മുടെ കൈയിൽ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല... എന്ത് ധൈര്യത്തിലാണ് നാം ജീവിതം തുടങ്ങിയത്, അല്ലേ?’ - ഒരു ജല്ലറിയുടെ ചാനൽ പരസ്യത്തിലെ വൃദ്ധൻ, 35 വർഷം മുമ്പത്തെ തങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യജീവിതാരംഭത്തെ ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് ഭാര്യയോട് ചോദിച്ചു. “എല്ലാം ഒരു വിശ്വാസം” എന്നാണ് ഭാര്യയുടെ ഉത്തരം.

ഇന്ന് വിശ്വാസികൾ ഏറെയാണ്. പക്ഷേ, ആ ജല്ലറി പരസ്യത്തിലെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെപ്പോലെ വിശ്വാസത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ സംതൃപ്തജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് നടന്നുനീങ്ങാൻ കഴിയുന്നവർ നന്നെ കുറവത്രെ. വിശ്വാസം പകർന്നുനൽകുന്ന ധൈര്യവുമായി കൂറോടെ, കൂട്ടായി

ഇന്ന് വിശ്വാസികൾ ഏറെയാണ്. പക്ഷേ, ആ ജല്ലറി പരസ്യത്തിലെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെപ്പോലെ വിശ്വാസത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ സംതൃപ്തജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് നടന്നുനീങ്ങാൻ കഴിയുന്നവർ നന്നെ കുറവത്രെ.

ജീവിതയാത്ര ചെയ്യാനാവുമെന്ന് “....ത്തിന് യുവത്വത്തിന്റെ പുതിയ മുഖം --എക്സ്ട്ര”യിലൂടെ നേടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ക്ഷീണിതർക്ക് കരുതുവാനാവില്ല. എല്ലാം ‘റിസർവ്’ ചെയ്തും ‘സെയ്ഫ്’ക്കിയും മാത്രം വലതുകാൽവയ്ക്കാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നവർക്കും ‘അപ്പോയന്റ്മെന്റ്’ കൂടാതെ വന്നെത്തുന്നവയെ അഭിമുഖീകരിക്കാനായ്ക്കുന്നവർക്കും കരുളുറപ്പ് കുറഞ്ഞാൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാ

നില്ല. അതു വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ‘- പർവ്വന്’നാവില്ലല്ലോ.

അച്ഛനും അമ്മയും ഭാര്യയും ഭർത്താവും ജ്യേഷ്ഠനും സുഹൃത്തുമെല്ലാം ഒന്നാത്തരം ‘പ്രൊവൈഡർ’മാരും ‘ഫെസിലിറ്റേറ്റർ’മാരും ആവണമെന്ന പ്രതീക്ഷയും നിർബന്ധവുമാണ് സമൂഹത്തിൽ വ്യാപകമാവുന്നത്. ജല്ലരിക്കാരുടെ മേൽസൂചിപ്പിച്ച പരസ്യവാചകത്തിന് അതിനാൽ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചതിലേറെ പ്രസക്തിയുണ്ട്.

“ഓർമ്മയുടെ നിലാവ്” എന്ന വി.എം. കൊറാത്തിന്റെ ആത്മകഥയിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഒരു സംഭവം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർമ്മ വരുന്നു. മലയാളത്തിലെ

‘വായ കീറിയ ദൈവം ഈ നൽകുമെന്ന് പ്രസ്താവിച്ച വരരുചി വിശ്വാസമർപ്പിച്ചതും, ‘പിണ്ഡ നന്ദി’ എന്ന രചനയിലൂടെ ശ്രീനാരായണഗുരു നന്ദി പ്രകാശിപ്പിച്ചതും, ജല്ലൂരി പരസ്യത്തിലെ വൃദ്ധ ദമ്പതിമാർ വിശ്വസിച്ചതും പ്രപഞ്ചത്തിലെ യഥാർത്ഥ ‘പ്രൊവൈഡറെ’യും ‘ഫെസിലിറ്റേറ്ററെ’യുമാണ്.

മുതിർന്ന പത്രപ്രവർത്തകരിൽ ഒരാളും ‘മാതൃഭൂമി’യുടെ ഡെപ്യൂട്ടി എഡിറ്ററുമായിരുന്ന (അന്ന് മാതൃഭൂമിക്ക് ഒരൊറ്റ ഡെപ്യൂട്ടി എഡിറ്ററേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ) കൊറാത്ത് സാർ തന്റെ ആദ്യ സന്താനം ജനിച്ച ദിവസത്തെ ഇങ്ങനെ ഓർക്കുന്നു : “ഒരു ദിവസം കുറച്ചു ദൂരെ ഒരിടത്ത് പൊതുപരിപാടിയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ പോയതുകാരണം ഞാൻ വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ പതിവിലും വൈകിയിരുന്നു. എല്ലാവരും പരിഭ്രമത്തോടെ എന്നെ കാത്തിരുന്നു.

അകത്തു പോയപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത് പത്മിനിക്ക് പ്രസവവേദന തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്ന്... നേഴ്സിങ് ഹോമിലെത്തിച്ചു... ആൺകുഞ്ഞായിരുന്നു. അഞ്ചാം ദിവസം ഡിസ്ചാർജ് ചെയ്യാമെന്ന് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, ബില്ലു കിട്ടിയപ്പോഴാണ് ഞാൻ വിഷണ്ണനായത്. മുഖഭാവത്തിൽനിന്ന് എന്റെ വിഷമം മനസ്സിലാക്കിയ പത്മിനി വീടിന്റെ താക്കോലെടുത്തു തന്ന് പറഞ്ഞു : “അലമാരയിൽ പണ്ടങ്ങളുണ്ട്. അത് പണയം വെച്ചിട്ട് പണമുണ്ടാക്കിക്കൊള്ളൂ”. (പേജ് 303)

ഇന്നത്തെ പത്മിനിമാർ ഇങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുമോ? കൊള്ളാവുന്നവർ സമൂഹത്തിൽ കുറഞ്ഞു വരുന്നത് വെറുതെയല്ല. കമ്പിളാത്ത കരിമ്പുണ്ടോ? ഉള്ളിലെ മാധുര്യത്തോട് വിശ്വാസവും കൂറും നന്ദിയും അതോടൊപ്പം കമ്പിനോട് അത് സ്വാഭാവികമാണെന്ന മട്ടിൽ സഹിഷ്ണുതയും പുലർത്തിയതുമൂലമായിരിക്കണം കൊറാത്ത് ദമ്പതികളെപ്പോലെ അനേകം പേർക്കും ചാനലുകളിലെ ജല്ലൂരി പരസ്യത്തിലെ ദമ്പതികൾക്കും ജീവിതയാത്ര ഹൃദ്യമായത്.

എല്ലാ ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും ‘പ്രൊവൈഡറെ’യും ‘ഫെസിലിറ്റേറ്ററെ’യും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവർ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ‘പ്രൊവൈഡറെ’യും ‘ഫെസിലിറ്റേറ്ററെ’യും തേടുന്നതുതന്നെയല്ല. ‘വായ കീറിയ ദൈവം ഈ നൽകുമെന്ന് പ്രസ്താവിച്ച വരരുചി വിശ്വാസമർപ്പിച്ചതും, ‘പിണ്ഡ നന്ദി’ എന്ന രചനയിലൂടെ ശ്രീനാരായണഗുരു



▶▶ നന്ദി പ്രകാശിപ്പിച്ചതും, ജല്ലറി പരസ്യത്തിലെ വൃദ്ധ ദമ്പതിമാർ വിശ്വസിച്ചതും പ്രപഞ്ചത്തിലെ യഥാർത്ഥ 'പ്രൊവൈഡൻ'യും 'ഫെസിലിറ്റേറ്റർ'യുമാണ്.

ആ 'പ്രൊവൈഡർ'ക്ക് പക്ഷപാതമില്ല; വിശ്വാസിയായോ അവിശ്വാസിയായോ എന്ന നോട്ടമില്ല; ആ 'ഫെസിലിറ്റേറ്റർ'ക്ക് നന്ദിയോ സ്തുതിയോ പകരം ലഭിക്കണമെന്ന നിർബ്ബന്ധമില്ല. ആ നിഃസ്വപന കൃപാശക്തിക്കു മുന്നിൽ ശരിതെറ്റുകളോ സ്നേഹഭേദങ്ങളോ ഇല്ല. അതിന് പ്രതീക്ഷകളോ നിരാശയോ ഇല്ല. നമുക്ക് എല്ലാം നൽകുന്ന നമ്മിലെ 'നാം' ആയി വർത്തിക്കുന്ന ആ ചങ്ങാതി കൂട്ടിനുള്ളപ്പോൾ നമുക്കെന്തിനാണ് വേറൊരു കണ്ണാടി? നമ്മൾ തിരയേണ്ടതും വിശ്വാസപൂർവ്വം നോക്കേണ്ടതും ആ മുഖമാണ്.

നമുക്ക് എല്ലാം നൽകുന്ന നമ്മിലെ 'നാം' ആയി വർത്തിക്കുന്ന ആ ചങ്ങാതി കൂട്ടിനുള്ളപ്പോൾ നമുക്കെന്തിനാണ് വേറൊരു കണ്ണാടി?

ചില്ലുകൾ ആകാശത്തേക്കുയർത്തിയും വേരുകൾ ആഴങ്ങളിലേക്കിറക്കിയും തടി ചുറ്റുവട്ടങ്ങളിലേക്ക് വികസിപ്പിച്ചും വൃക്ഷങ്ങൾ തേടുന്നത് ആ 'പ്രൊവൈഡൻ'യും 'ഫെസിലിറ്റേറ്റർ'യുമാണ്. ബാഹ്യമായ ഈ അന്വേഷ

ണങ്ങൾക്കായി വൃക്ഷങ്ങൾക്ക് ശേഷി ലഭിക്കുന്നത് അവ അന്വേഷണം അവയ്ക്കകത്തും നടത്തുന്നതുമുഖമാണ്. ആന്തരിക അന്വേഷണവും ഊന്നലും അവയുടെ കാതലും കരുത്തുമായി ഉരുവംകൊള്ളുന്നു. കാതലും കരുത്തും കൂടാതെ വൃക്ഷങ്ങളെങ്ങനെ ഉയരങ്ങളെയും ആഴങ്ങളെയും പരപ്പിനെയും സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾക്കായി പ്രാപിക്കും?

“ഓടിയോടി തളർന്നെന്നാലും സ്വപ്നം കൈവിട്ടു പോവല്ലേ” എന്ന ചാനൽ പരസ്യത്തിലെ ഉപദേശവും “സ്വപ്നങ്ങളുടെ പുറകേ പായൂ” എന്ന ആഹ്വാനവും കൊള്ളാം. പക്ഷേ, ഓടിയതുകൊണ്ട് മാത്രമായില്ല. ഓടാനും തേടാനുമുള്ള കരുത്ത് അകത്തുനിന്ന് വരുന്നതാണ്. എല്ലാം 'പ്രൊവൈഡ്' ചെയ്യപ്പെടുന്നതും 'ഫെസിലിറ്റേറ്റ്' ചെയ്യപ്പെടുന്നതും അവിടുന്ന്ത്രെ. അവിടം ശ്രദ്ധിക്കണം; അവിടെ ഊന്നണം.

■

ഗണപതി സങ്കല്പം

ഡി. പ്രകാശ്

ഗണപതിനാമസ്മരണയിൽ അമരകോശശ്ലോകം തെളിയുന്നു.

വിനായകോ വിഘ്നരാജ-
ദൈമാതുരഗണാധിപാഃ
അപ്യേകദന്ത ഹേരംബ-
ലംബോദരഗജാനനാഃ

പുരാണികാഖ്യാനമനുസരിച്ച് ഭൂതഗണങ്ങളുടെ പതിയാണ് ഗണപതി. ഗണാനാം പതിഃ ഗണപതിഃ എന്ന് സംസ്കൃതത്തിൽ അർത്ഥം പറയാം. ഭൂതങ്ങൾ എന്നു വെച്ചാൽ ഈ ലോകത്ത് ഉണ്ടായവരെല്ലാം എന്നർത്ഥം. അങ്ങനെ നമ്മുടെ പതിയാണ് ഗണപതി. നമ്മുടെ വിഘ്നങ്ങളെയെല്ലാം നീക്കി നമ്മെ പരിപാലിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ പതിയായി.

ശിവപാർവ്വതിമാരുടെ പുത്രനായി പുരാണങ്ങൾ ഗണപതിയെ പറയുന്നു. പരാശക്തിയായ പാർവ്വതി തന്റെ അനുമതിയില്ലാതെ ഒരാളെയും സ്വസന്നിധിയിലേക്ക് പ്രവേശിപ്പിക്കാതെയിരിക്കാൻ തന്റെ അംഗരാഗംകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയ പ്രതിമയിലേക്ക് ജീവൻ കൊടുത്ത് ഒരുണ്ണിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവനെ തന്റെ കാവലാളാക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽ കുപിതനായ ശിവൻ യുദ്ധത്തിൽ ആ ഉണ്ണിയുടെ തല മുറിച്ചു. പാർവ്വതിയുടെ കോപം നിമിത്തം ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തതായ ആനയുടെ തല ഉണ്ണിയുടെ കബന്ധത്തിൽ വെച്ച് ഉണ്ണിയെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചു. മാത്രമല്ല, ഉണ്ണിയെ തന്റെ ഭൂതഗണങ്ങളുടെ പതിയുമാക്കി ശിവൻ. അങ്ങനെ ഗജാനനായ ഉണ്ണി ഗണപതിയായ ഈ ചരിത്രം പുരാണപ്രസിദ്ധം.

ശനിഗ്രഹത്തെ നോക്കിയപ്പോൾ ഗണപതിയുടെ തല ശനിയുടെ നോട്ടത്താൽ ദഹിച്ചുപോയി എന്ന കഥയും പ്രസിദ്ധമാണ്.

ഗണപതിയിലെ ഗണശബ്ദം അക്ഷരങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അക്ഷരങ്ങളുടെ പതിയായും ഗണപതിയെ കണക്കാക്കാം. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ വിദ്യാരംഭം



▶▶ അതിൽ ഹരിഃ ശ്രീഗണപതയേ നമഃ എന്ന് പറയുന്നത്. ഹരിഃ എന്ന ഹരിസ്മരണം സർവ്വൈശ്വര്യപ്രാപ്തിയെന്നും ശ്രീഗണപതി എന്നത് സഭാര്യനായ അക്ഷരങ്ങളുടെ അധിപതി എന്നും അർത്ഥം അഭിയുക്തന്മാർ പറയുന്നു. മാത്രമല്ല, ഗണപതി ശബ്ദത്തിലെ ഗകാരം ജ്ഞാനത്തെയും ണകാരം മോക്ഷത്തെയും കുറിക്കുന്നതാകയാൽ ജ്ഞാനമോക്ഷങ്ങളുടെ അധിപതി എന്ന് ഗണപതിക്ക് അർത്ഥം ബ്രഹ്മവൈവർത്തപുരാണം പറയുന്നത് ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഹരിഃ ശ്രീഗണപതയേ നമഃ എന്ന് വിദ്യാരംഭം കുറിക്കുമ്പോഴുള്ള പ്രാർത്ഥന കടപയാദി അനുസരിച്ച് 51 എന്ന സംഖ്യയെ കുറിക്കുന്നു എന്നും അത് 51 അക്ഷരങ്ങൾക്കായിക്കൊണ്ടുള്ള നമസ്കാരമായും കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ഗജാനനഗണപതി

ഗണപതി ആനമുഖനായതിനു പുറകിൽ പലവിധ കഥകൾ ഉണ്ട്. ശിവൻ കൊമ്പനാനയുടെ രൂപവും പാർവ്വതി പിടിയാനയുടെ രൂപവും സ്വീകരിച്ച കാലഘട്ടത്തിൽ പാർവ്വതി പ്രസവിച്ചത് ആന

സാധാരണരായ നമ്മുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ 10% ന്യൂറോണുകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. ഗണപതിയെ ഉപാസിച്ചാൽ ബാക്കി ന്യൂറോണുകളും ഉണ്ടാകും ഈശ്വരീയതയെ വഹിക്കുന്ന മസ്തിഷ്കമുള്ളവരാകും

മുഖനായ ഗണപതിയെ ആണെന്ന് ഉത്തര രാമായണം പറയുന്നു. എന്തുതന്നെയായാലും ഗണപതിയുടെ ഗജാനനത്വത്തിന് സ്ഥലകാലഭേദമെന്ന ഒരു മാറ്റവുമില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ ശുക്ലാംബരധരം വിഷ്ണും ശശിവർണ്ണം ചതുർഭുജം പ്രസന്നവദനം ധ്രുവേത് സർവ്വവിഹ്നോപശാന്തയേ എന്ന ശ്ലോകം സ്മർത്തവ്യമാണ്.

ഈ ശ്ലോകത്തിലെ പ്രസന്നവദനം എന്നതിന് ആന മുഖൻ എന്നാണർത്ഥം.

പ്രസന്നോ മത്തവാരണേ എന്ന കോശഗതാർത്ഥം ഈയർത്ഥത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നു. ഗജാനനൻ എന്ന വിശേഷണത്തിന്റെ അകംപൊരുൾ സായണാചാര്യൻ പറയുന്നത് ഗണപതിത്വത്തിന്റെ സ്വാംശീകരണത്തിനും ഉപര്യുപരി പഠനത്തിനും ഉപകരിക്കും. ഗജശബ്ദത്തിലെ

ഗകാരം സമാധി വഴി യോഗിമാർ പ്രാപിക്കുന്നിടം. ജകാരമാകട്ടെ പ്രണവാത്മകജഗത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം. ഇപ്രകാരം ലയസൃഷ്ടികളുടെ ആശ്രയഭൂതം നിരാശ്രയമാകയാൽ ഉത്തമാംഗമായി. അതാണ് കഴുത്തിനു മുകളിൽ ഗണപതിക്ക് ഗജാകൃതി. കഴുത്തിന് താഴോട്ട് ആശ്രയം വേണ്ടിവന്നതിനാൽ ഗണപതിക്ക് മനുഷ്യാകൃതിയും വന്നു.

ലയസൃഷ്ടികളുടെ ആശ്രയമെന്നാൽ ഈശ്വരീയതയാണ്. ഈശ്വരീയതയെ വഹിക്കുന്ന മസ്തിഷ്കത്തെയാണ് ഗണപതിയുടെ ഗജാനനത്വം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സാധാരണരായ നമ്മുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ 10% ന്യൂറോണുകൾ മാത്രമേ ഉണർന്നിട്ടുള്ളൂ. ഗണപതിയെ ഉപാസിച്ചാൽ ബാക്കി ന്യൂറോണുകളും ഉണർന്ന് ഈശ്വരീയതയെ വഹിക്കുന്ന മസ്തിഷ്കമുള്ളവരാകും എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ അല്പം ന്യൂറോണുകൾ മാത്രമേ ഉണർന്നിട്ടുള്ളൂ. എന്നതുകൊണ്ട് നമ്മൾ പ്രാപഞ്ചികബോധത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള നമ്മൾ ആത്മീയസാധന ആരംഭിക്കുക ആണെങ്കിൽ നാമെല്ലാവരും നമ്മിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ന്യൂറോണുകളെ ഉണർത്തുവാനുള്ള സ്വപ്രയത്നം ചെയ്യണമെന്നും ഗണപതി ആരാധന സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല സ്വപ്രയത്നത്തിന് ശക്തി നല്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒരു സാധകന് അവൻ നില്ക്കുന്നിടത്തുനിന്നേ യാത്ര തുടങ്ങുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂവല്ലോ. നമ്മുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിൽ നമ്മൾ എവിടെവരെ എത്തിയോ അതാണ് മൂലാധാരം. യോഗശാസ്ത്രം ചിത്രീകരണത്തിന്റെ എളുപ്പത്തിന് ഗുദത്തിന് മുകളിലായി മൂലാധാരത്തെ കാണിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം. മൂലാധാരത്തിലാണ് ഗണപതി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന കല്പന വളരെ ഔചിത്യപൂർണ്ണമായ യോഗതന്ത്രശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനമാണ്.

സ്വപ്രയത്നത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഗണപതിയുടെ ആരാധനയിൽ ക്ഷേത്രസംബന്ധിയായി നടന്നുവരുന്ന നാളികേരമുടയ്ക്കുന്നതും ചിരട്ടപോലെ കട്ടികൂടിയ പൃഥ്വിതത്താത്തിൽനിന്ന് ബോധം ഉയർന്ന് നാളികേരക്കുഴമ്പാകുന്ന സൂക്ഷ്മശരീരത്തെയും കടന്ന് ഈശ്വരീയതയുടെ പൂർണ്ണതയാകുന്നതും മധുരതര നാളികേര ജല



▶▶ രൂപംപോലുള്ളതുമായ ആനന്ദ വർഷത്തിൽ സാധകൻ എത്തുമെന്ന് കാണിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ശിവനിലേയ്ക്ക് ഉൾവലിയുന്ന ശക്തിയാണ് ഗണപതി എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഇവിടെ പർവ്വതരാജന്റെ പുത്രിയായ പാർവ്വതിയുടെയും യോഗിയായ ശിവന്റെയും പുത്രനായി ഗണപതിയെ ചിത്രീകരിച്ചത് ഉചിതപൂർണ്ണമായി. പർവ്വതം അലനാണ്. സ്ഥിരമായ ഒന്നാണ്. പ്രാപഞ്ചികമായ ഒരു ശക്തിക്കും പർവ്വതത്തെ ചലിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് പർവ്വതം കൂടസ്ഥവും (മാറ്റമില്ലാത്തത്) സ്ഥാണുവുമായ (സ്ഥിരതയാർന്നത്) ഈശ്വരനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ശക്തിയുടെ പുത്രിയാണ് ചഞ്ചലപ്രകൃതിയും പ്രപഞ്ചാത്മികയുമായ പാർവ്വതി. ശിവനാകട്ടെ യോഗിയും. യോഗിയായ ശിവന്റെ അവസ്ഥയിൽ വന്നാൽ പ്രപഞ്ചാത്മികയായ പരാശക്തി പോലും ഭാര്യയായിത്തീരുമെന്നും കാണിക്കുന്നു. യോഗസമാധിവിട്ട് ആണല്ലോ തന്നെ പരിണയിച്ചത് എന്നതിനാൽ തിരിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ യോഗസമാധിയിൽ എത്തിക്കുവാൻ സ്വപ്രയത്നരൂപമായ ഗണപതിയെ പുത്രരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു പ്രപഞ്ചാത്മികയായ പരാശക്തി. ഗണപതിയെ പാർവ്വതിയുടെ അംഗരാഗജനുമായി കാണിച്ചത് മൂലാധാരത്തിന്റെ പൃഥ്വിതത്വത്തെയും കാണിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ചാത്മകവും (പാർവ്വതി) പ്രപഞ്ചാതീതവുമായ (ശിവൻ) ബോധം വന്ന് സാധകന് ആത്മസാക്ഷാത്കാരം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശിവപാർവ്വതീ പുത്രനായ, ശിവനുപോലും പ്രണവാർത്ഥം ഉപദേശിച്ച, സുബ്രഹ്മണ്യൻ ഗുരുപ്രതീകമായിത്തീരുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് സ്വപ്രയത്നവും ഈശ്വരാനുഗ്രഹവും ഉണ്ടെങ്കിലേ ഏതുകാര്യവും സാധ്യമാവൂ എന്നു വന്നുകൂടുന്നു. അതാണ് കേരളത്തിലെ മിക്ക പുജകളിലും ഗുരുഗണപതിമാരെ ആദ്യം അർച്ചിക്കുന്നത്.

ഏകദന്തഗണപതി

ഒറ്റക്കൊമ്പനായ ഗണപതിയെ പല പ്രകാരം അനുസ്മരിക്കാം. ഗണപതിയുടെ കൊമ്പുപോയ കഥ പലവിധമാണ്. ബാലാവസ്ഥയിൽ കളിക്കുന്ന അവസരം സുബ്രഹ്മണ്യൻ ഒരു കൊമ്പ് പഠിച്ചുമാറ്റി. അങ്ങനെ ഒറ്റക്കൊമ്പൻ

ഇപ്രകാരം മുൻപറഞ്ഞ വിഷമങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടായാൽ നമ്മുടെ ഉള്ളിലിരിക്കുന്ന കാമേശ്വരനോക്കിയാൽ നമ്മുടെ വിഷമതകൾ വിഘ്നേശ്വരപ്രീതിയാൽ തീർന്നുകിട്ടും.

ബുമാത്രം അവശേഷിച്ചു എന്നൊരു കഥ. എന്നാൽ പത്മപുരാണത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. പരശുരാമൻ കൈലാസത്തിൽ ശിവനെ കാണാൻ വന്നുവെന്നും ശിവന്റെ ഉറക്കത്തിന് ഭംഗം വരാതെയിരിക്കാൻ പരശുരാമനെ ഗണപതി അകത്തേയ്ക്ക് കടത്തിവിട്ടില്ല എന്നുമാണ്. എന്നാൽ ഉറക്കസമയം ഗുരുസമീപം ശിഷ്യന് ഇരിക്കുവാൻ അനുവാദമുണ്ടെന്നതിനാൽ രുഷ്ടനായ പരശുരാമൻ ഗണ

പതിയുമായി യുദ്ധം ആരംഭിച്ചുവെന്നും ഗണപതിയുടെ കൊമ്പൊടിഞ്ഞുവെന്നും പറയുന്നു.

ഏകദന്തനെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഗണപതിസ്തുതി ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കാം.

അഗജാനനപദ്മാർകം
ഗജാനനമഹർനിശം
അനേകദം തം ഭക്താനാ
മേകദന്തമുപാസ്മഹേ

പാർവ്വതിയുടെ മുഖമാകുന്ന താമരയ്ക്ക് സൂര്യനായിട്ടുള്ളവനേ! ഭക്തർക്ക് മോക്ഷാദി സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളെയും നല്കുന്നവനും ഏകദന്തനുമായ ഗജാനനനെ ഞങ്ങൾ ഉപാസിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഏകശബ്ദത്തിന് സർവ്വേശ്വരനെന്നും ദന്തശബ്ദത്തിന് ശക്തിയെന്നും അർത്ഥം പറയാമെന്നതിനാൽ സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരനാകുന്നു ഗണപതി. ആയതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞപോലെ ജ്ഞാനമോക്ഷങ്ങളുടെ അധിപതി ആകയാൽ അഭീഷ്ടങ്ങളെന്തും നല്കുവാൻ സാധിക്കുന്നവനാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരിക്കും പലരുപഭാവങ്ങളിലുള്ള ഗണപതി വിഗ്രഹങ്ങൾ നമുക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നത്. അഭീഷ്ടസിദ്ധിക്ക് ബാലഗണപതി, ശത്രുനാശത്തിന് വീരഗണപതി, വ്യാപാരവിജയത്തിന് ഉച്ഛിഷ്ടഗണപതി, ഭയമോചനം, സമൃദ്ധി എന്നിവയ്ക്ക് ശക്തിഗണപതി, ഐശ്വര്യം, സമ്പത്ത്, വശ്യം എന്നിവയ്ക്ക് ലക്ഷ്മീവിനായകൻ, വിഘ്നനിവാരണത്തിന് വിഘ്നഗണപതി, സദ്സന്താനത്തിന് ഹരിദ്രാഗണപതി, ദുഃഖമോചനത്തിന് സങ്കടഹരഗണപതി, ജ്ഞാനിവാാരണത്തിന് ജ്ഞാനമോചന



▶▶ ഗണപതി, ലോകവശ്യത്തിന് ത്രൈലോക്യമോഹന ഗണപതി, മന്ത്രസിദ്ധിക്ക് സിദ്ധി ഗണപതി, പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന തടസ്സങ്ങൾ മാറാൻ ക്ഷിപ്രഗണപതി എന്നിങ്ങനെ പട്ടിക നീളുന്നു.

ലംബോദരഗണപതി

ചിങ്ങമാസത്തിലെ ശുക്ലപക്ഷ ചതുർത്ഥി നാളാണ് ഗണപതിയുടെ ജന്മനക്ഷത്രം എന്ന് ഐതിഹ്യം. ആദിവസം ഭക്തന്മാർ നിവേദിച്ച കൊഴുക്കട്ട (മോദകങ്ങൾ) ഭക്ഷിച്ച് രാത്രിയിൽ മുഷകോപരി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പാമ്പിനെ കണ്ടുപേടിച്ചതായ എലിയുടെ കാലിടറുകയും ഗണപതി വീഴുകയും വയറ്റിൽനിന്ന് മോദകങ്ങൾ പുറത്തുചാടുകയും ചെയ്തു. വീണ മോദകമെല്ലാം വീണ്ടും വയറ്റിൽ തിരുകി പാമ്പുകൊണ്ട് വയറിനെ ഗണപതി ചുറ്റിക്കെട്ടി. ഇതുകണ്ടതായ ആകാശസ്ഥിതനായ ചന്ദ്രൻ പരിഹാസപൂർവ്വം ചിരിച്ചു. ഇതുകണ്ട് കുപിതനായ ഗണപതി തന്റെ കൊമ്പുപറിച്ച് ചന്ദ്രന്റെ നേർക്കെറിഞ്ഞശേഷം ശപിച്ചുവത്രെ - 'ഈ ദിവസം നിന്നെ ആരും നോക്കാതെ പോകട്ടെ' എന്ന്. വയറ്റിലുള്ള മോദകങ്ങൾ മഹാബുദ്ധിയുടെ അടയാളമാണ്. മാത്രമല്ല, അവ ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങൾതന്നെയാണെന്നും അങ്ങനെയുള്ള ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആകാശത്തെയാണ് ഗണപതിയുടെ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഉദരം കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത് എന്നും പറയുന്നു. തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഉദരത്തെയാണ് ലംബോദരം എന്ന് താഴെ പറയുന്ന സ്തുതിയിൽ പറയുന്നത്.

‘ഏകദന്തം മഹാകായം
തപ്തകാഞ്ചനസന്നിഭം
ലംബോദരം വിശാലാക്ഷം
വന്ദേഹം ഗണനായകം.’

താഴേക്ക് വീണുപോയതായ മോദകങ്ങളാകുന്ന ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളെ വാസനയും പ്രാണനുമായുള്ള സർപ്പത്തെക്കൊണ്ട് ഉദരമാകുന്ന ആകാശത്ത് ഒതുക്കിനിർത്തിയശേഷം നമ്മുടെ വിഘ്നത്തെ (കാലബന്ധനത്തെ) ഹരിക്കുന്നു. വിഘ്നത്തിന് മഹാകാലം എന്നർത്ഥം സായന്നർ പറയുന്നുണ്ട് ഇപ്രകാരം ഗണപതിയെ വിഘ്നനാശി എന്നു വിളിക്കുന്നു. കാലത്തിനധീനമായ സൃഷ്ടിസ്ഥിതിലയങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനാലും കാലമയ

നാകയാലും ഗണപതിയെ വിഘ്നേശ്വരൻ എന്നും പറയാം. കാമേശ്വരിയായ ലളിതാദേവി ഭണ്ഡാസുരന്ദ്രന്റെ സേനാധിപനേയും മന്ത്രിമാരേയും നിഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ഭണ്ഡാസുരൻ വിശുക്രനെ പറഞ്ഞയച്ചു. വിശുക്രനെ വാരാഹി നിഗ്രഹിച്ചുവെങ്കിലും യന്ത്രസ്ഥാപനംവഴി വിശുക്രൻ ചെയ്ത വിഘ്നത്താൽ ദേവിയുടെ സൈന്യത്തിന് ഉദാസീനത, യുദ്ധത്തിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങാനുള്ള ആഗ്രഹം, പരാജയഭീതി, ബലഹീനത, ഉറക്കംതുങ്ങൽ, മോഹാലസ്യം, ഭയം, അപമാനഭീതി എന്നിവയുണ്ടായി. ആസമയം ദേവി അടുത്തിരിക്കുന്ന കാമേശ്വരനെ നോക്കിയപ്പോൾ അവരുടെ കടാക്ഷകിരണസംഗമത്തിൽനിന്ന് ഗജാനനൻ പ്രത്യക്ഷമാവുകയും വിഘ്നം മാറ്റുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം മുൻപറഞ്ഞ വിഷമങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടായാൽ നമ്മുടെ ഉള്ളിലിരിക്കുന്ന കാമേശ്വരനെ നോക്കിയാൽ നമ്മുടെ വിഷമതകൾ വിഘ്നേശ്വരപ്രീതിയാൽ തീർന്നുകിട്ടും.

കാലാധീനമായ സകല ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളെയും തന്റെ ഉദരത്തിൽ വാസനയും പ്രാണനുമാകുന്ന സർപ്പത്തെക്കൊണ്ട് ഒരുക്കിനിർത്തിയ മനുഷ്യാകൃതിയോടും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിലയങ്ങളുടെ ആശ്രയസ്ഥാനമായ ഉത്തമാംഗമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ഗജമസ്തകത്തോടും കൂടിയ വിഘ്നേശ്വരനും വിഘ്നനാശിയുമായ ഗണപതിഭഗവാന്റെ വാഹനമായ മുഷകനും വളരെ അർത്ഥവത്താണ്.

മുഷകവാഹനഗണപതി

മോഷണശബ്ദമാണ് മുഷകശബ്ദത്തിന്റെ ഉറവിടം. ചോരനെപ്പോലെയാണ് മുഷകൻ. നമ്മൾ തിന്നുവാൻവേണ്ടി സമ്പാദിച്ചുവെച്ചതെല്ലാം നമ്മൾ കാണാതെ ഉള്ളിലിരുന്ന് തിന്നുന്നു. ഇവിടെ ഗണപതി വാഹനമായ മുഷകൻ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടെയും ഹൃത്തടത്തിൽ അന്തര്യാമിയായി ഇരുന്ന് ജീവജാലങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവ കട്ടുണ്ണുന്നു എന്ന സായണവചനം (വേദഭാഷ്യകാരൻ) ശ്രദ്ധിക്കണം. അതായത് ഗണപതിവാഹനമായ മുഷകൻ അറിയാത്തതായ ഒരു വിഷയവുമില്ല. ലോകത്തെ എല്ലാ പ്രവൃത്തിയും സാക്ഷാത് ഈശ്വരനായ മുഷകനറിയാതെ നടക്കുകയില്ല എന്നർത്ഥം. ഭോഗമോക്ഷങ്ങൾക്കുറവിടം ഈശ്വരനെന്നാണ് ഇവിടെ വിവ



»» ക്ഷിക്കുന്നത്.

സർവ്വാനന്തര്യമായി സർവ്വജ്ഞനുമായ മുഷകോ പരി കാലത്തിന്റെ അധീനതയിലുള്ള ബ്രഹ്മാണുജങ്ങളെയും പേരുന്ന കബന്ധത്തോടും, അതിനും മുകളിലായി ശിവബോധത്തിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തുവാൻവേണ്ടി എല്ലാ ന്യൂറോണുകളും ഉണർന്നിരിക്കുന്നതും ആശ്രയ ഹീനമായതുമായ ഉത്തമാംഗത്തോടുകൂടിയ, ഗണപതി ഭഗവാൻ ഒരു ഉത്തമസാധകനെയും സാധകന്റെ സ്വപ്രയത്നത്തെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു.

ഗണപതിയുടെ തത്ത്വചിന്താപരമായ ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ആകണ്ഠമനുജാകാരം
ധ്യായാമി ഗജമസ്തകം
ദീയേതാം ഭോഗമോക്ഷൗ മേ
പ്രാപയ മുഷകസ്ഥിതിം.

■

ദ്രാക്ഷാമ്ലാനമുഖീ ജാതാ
ശർക്കര ചാശ്മതാം ഗതാ
സുഭാഷിതരസസ്യാഗ്രേ
സുധാ ഭീതാ ദിവം ഗതാ.

അർത്ഥം - സുഭാഷിതരസത്തിന്റെ മുന്നിൽ മുന്തിരി പൂളിയുള്ളതാവുകയും ശർക്കര കല്ലാവുകയും ചെയ്തു. അമൃത് പേടിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു.

ആശയം - മുന്തിരികളിൽ എല്ലാം മധുരമുള്ളതാകണമെന്നില്ല. പൂളിയുള്ളതുണ്ടാകും. ശർക്കരയെല്ലാം മധുരമുള്ളതാണെങ്കിലും കല്ലുപോലെയായതുമൂലം എളുപ്പത്തിൽ ആസ്വാദ്യപ്രദമല്ല. എന്നാൽ ഒട്ടും പൂളിയില്ലാത്തതും കല്ലല്ലാത്തതും മരണഭയമകറ്റുന്നതുമായ അമൃത് സുഭാഷിതരസത്തെ ഭയന്ന് സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം, സുഭാഷിതത്തിൽനിന്ന് കിട്ടുന്ന രസം അമൃതിനേക്കാൾ ആസ്വാദ്യപ്രദവും മാനവലോകത്തെ അമൃതമാണ് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനം ഭാരതീയ ഔഷധമാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ

എൽ. ഗിരീഷ്കുമാർ

മനസ്സിനെ എങ്ങനെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കാം എന്നു നോക്കാം. മനസ്സ് എന്താണ് അത് എവിടെയാണ് എന്നെല്ലാം അറിയേണ്ടതുണ്ട്. നമ്മൾ ചിന്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സ് ഉണ്ട് എന്നു മാത്രം നമുക്കറിയാം. ചിന്തിക്കുന്നത് നമ്മൾ നിർത്തിയാൽ പിന്നെ നമുക്ക് മനസ്സില്ല. ചിന്തകളുടെ കൂട്ടമാണ് മനസ്സ്. ചിന്തകളൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ അവിടെ മനസ്സില്ല. സാധാരണ മനുഷ്യന് ചിന്തകളാണ് മനസ്സ്. ശരീരത്തെ വിഭജിച്ചാൽ മനസ്സിന്റെ സ്ഥാനം എവിടെയാണെന്ന് നിശ്ചയിക്കാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുകയില്ല. ശരീരവും മനസ്സും ഒന്നാണെന്നതിൽ ആധുനിക ശാസ്ത്രം മഹർഷിമാരുമായി യോജിക്കുന്നു. മനസ്സ് ശരീരത്തിനുള്ളിലാണോ അതോ ശരീരം മനസ്സിനുള്ളിലാണോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ഒരു മനസ്സുണ്ടെങ്കിലേ ഈ ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതേസമയം ശരീരം ഉണ്ടെങ്കിലേ മനസ്സുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. മനസ്സും ശരീരവും ഒരു തരത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. മനസ്സ് ശരീരത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശവുമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവ രണ്ടും വളരെയധികം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനസ്സിനെ വേണ്ടും വണ്ണം നിർവ്വചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് മനസ്സ് എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. കാരണം, എല്ലാവരേയും കൂഴക്കുന്ന ഒരു വസ്തു മനസ്സാണ്. അറിയാത്ത ഒരു വസ്തുവിനെ നമുക്ക് പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഒരിക്കൽ മനസ്സിനെ മനസ്സിലാക്കിയാൽ അഥവാ ഒരു ചെറിയ ആശയം അതിനെപ്പറ്റി ഉണ്ടായാൽ ആ അറിവുതന്നെ മനസ്സിനെ കാര്യക്ഷമമാക്കാൻ നമ്മളെ സഹായിക്കും.

സംസ്കൃതഭാഷയുടെ പ്രസക്തി

മനസ്സിനെപ്പറ്റി മഹർഷിമാരുടെ സങ്കല്പം എന്തെന്ന് നോക്കാം. മഹർഷിമാർ മനസ്സിന് നാല് അറകൾ ഉള്ളതായി പറഞ്ഞു. നാല് വ്യത്യസ്തവിഭാഗങ്ങൾ മനസ്സിനുണ്ട്. തരംതിരിച്ചുള്ള പഠനമാണ് വളരെ ശാസ്ത്രീയം. ▶▶

▶▶ തരംതിരിച്ചുള്ള പഠനം ഏതു വിഷയത്തേയും എളുപ്പമാക്കുന്നു. രസതന്ത്രശാസ്ത്രത്തിൽ രാസപദാർത്ഥങ്ങളെ തരംതിരിച്ചു പഠിക്കുന്നു. രസതന്ത്രക്ലാസ്സിൽ ഓരോ രാസപദാർത്ഥത്തിന്റെയും പഠനം തന്മാത്ര, ആറ്റം, ആറ്റത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ സൂക്ഷ്മരൂപത്തിൽ പോകുന്നു. ഇതുപോലെത്തന്നെ ജന്തുശാസ്ത്രമായാലും സസ്യശാസ്ത്രമായാലും തരംതിരിച്ചുള്ള പഠനം നമുക്ക് കാണാം. മഹർഷിമാരുടെ പഠനങ്ങളിൽ തരംതിരിച്ചുള്ള പഠനം വളരെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. അവരുടെ പഠനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതം പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ നമ്മളിൽ പലർക്കും സംസ്കൃതം അറിയില്ല. അതുകൊണ്ട് മഹർഷിമാർ പറഞ്ഞത് മനസ്സിലാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വൈകല്യമുള്ള

നമ്മളിൽ ഉള്ള ആ വൈകാരിക ഓർമ്മ ഒരു രാസത്വരകം (catalyst) പോലെ പ്രവർത്തിച്ച് എല്ലാ ജ്ഞാതമക അനുഭവങ്ങളെയും മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നു. ഇതാണ് എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും മോശമാകാൻ കാരണം.

വരാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽകൂടിയാണ് നമ്മൾ മഹർഷിമാർ പറഞ്ഞത് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ് നല്ല ഭാഷയാണ്. സുന്ദരമായ ഭാഷയാണ്. പക്ഷേ, വളരെയേറെ പരിമിതികളുള്ള ഭാഷയുമാണ്. മഹർഷിമാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഓരോ വാക്കിനും പല തലങ്ങളിൽ പല അർത്ഥങ്ങളാണ്. പലതലങ്ങളിൽ പല അർത്ഥങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്ന, മഹർഷിമാർ പറഞ്ഞ

വാക്കുകൾ പരിമിതിനിറഞ്ഞ ഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്താൽ നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന അർത്ഥവും പരിമിതമാകും. അപ്പോൾ മഹർഷിമാർ ഉദ്ദേശിച്ചതായ ആശയവും നമുക്ക് ലഭിക്കുകയില്ല. യഥാർത്ഥാർത്ഥം പകർന്നുകൊടുക്കാനും സാധിക്കാതെ വരും. മഹർഷിമാരുടെ ആശയം ശരിയായവിധം മനസ്സിലാക്കാൻ സംസ്കൃതം നമ്മൾ പഠിച്ചേ മതിയാകൂ. സാങ്കേതികവിദ്യകൾ, സാങ്കേതികപദങ്ങൾ, സാങ്കേതികമായ വിധത്തിൽ സമവാക്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതികൾ എന്നിവയെല്ലാം പഠിക്കുന്ന ഈ ആധുനിക കാലത്ത് സംസ്കൃതം പഠിക്കാൻ വളരെ എളുപ്പമാണ്. വിഷമമെന്ന് കരുതി നമ്മൾ അത് നീട്ടിവച്ചു. ഈ നീട്ടിവയ്ക്കലാണ് ഇതിനെ പ്രയാസമാക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ വളരെ എളുപ്പമാണ്. ഏതു കാര്യവും ഇതുപോലെയാ

ണ്. സംസ്കൃതം പഠിക്കാൻ നിങ്ങൾ ആരംഭിച്ചാൽ മഹർഷിമാർ പറഞ്ഞ ആശയം മനസ്സിലാക്കാൻ ആരേയും ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരില്ല. മാത്രമല്ല, നമ്മൾ വായിച്ച വാക്കുകൾക്ക് അർത്ഥവും ആശയവും നമുക്ക് കല്പിക്കാൻ സാധിക്കും. സംസ്കൃതപഠനത്തിലൂടെ സ്വയം മഹർഷിമാരുടെ ആശയങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രാപ്തി നേടണമെന്ന് ഇത്തരുന്നത്തിൽ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

മനസ്സിന്റെ നാലു അറകൾ

മനസ്സിന്റെ ആ നാല് അറകളിൽ നമ്മളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ചിത്തം. മനസ്സിന്റെ രണ്ടാമത്തെ അറ ബുദ്ധി എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. ഈ ഭാഗംകൊണ്ടാണ് ബുദ്ധിപരമായ ചിന്ത നടത്തുന്നത്. തെറ്റും ശരിയും തിരിച്ചറിയാൻ നമ്മേ സഹായിക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ ഭാഗമാണ് ബുദ്ധി. ഇന്ന സാഹചര്യത്തിൽ ഇതാണ് ശരി മറ്റേത് തെറ്റ് എന്ന് വിചാരശീലത്തോടെയും സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയോടെയും തീരുമാനമെടുക്കാൻ നമ്മളെ സഹായിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ബുദ്ധി. നിശ്ചയാത്മികാ ബുദ്ധി: എന്നെല്ലാം പറയുന്നു. മൂന്നാമത്തെ അറയാണ് മനസ്സ്. അത് വിഭാവനം ചെയ്യാനും (imagine) മനസ്സുകൊണ്ട് കണ്ട് സങ്കല്പിക്കുവാനും (visualize) നമ്മളെ സഹായിക്കുന്നു. ഭാവനാത്മകം മനഃ എന്നാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. മനസ്സിന്റെ നാലാമത്തെ അറ നമ്മളെ ആത്മാഭിമാനയാക്കുന്നു. തന്നെപ്പറ്റി തനിക്കുള്ള ബോധത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ ഈ ഭാഗത്തെ അഹങ്കാരം എന്നാണ് പറയുന്നത്. ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നു അതുകൊണ്ട് ഞാനുണ്ട് (I think therefore I am) എന്ന് വിദേശ തത്ത്വചിന്തകനായ റെനേ ദക്കാർത്തേ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എപ്പോൾ മുതലാണോ ഞാൻ ചിന്തിക്കാതെ ആവുന്നത് അപ്പോൾ ഞാനില്ല. ഞാൻ ഉണ്ടെന്ന് നമ്മളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗമാണ് അഹങ്കാരം. ഇപ്രകാരം ചിത്തം, ബുദ്ധി, മനസ്സ്, അഹങ്കാരം എന്നീ നാലു അറകൾ അഥവാ ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് ചേർന്നതാണ് mind എന്ന മനസ്സ്.

ആധുനിക ശാരീരികശാസ്ത്രം മഹർഷിമാർ പറഞ്ഞ ഈ മനസ്സിനെ ബ്രയിനിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ മനസ്സിനെ ബുദ്ധിയിൽനിന്ന് വേർതിരിക്കുന്നില്ല. തലച്ചോറിന്റെ പ്രവർത്തനം മന



► സ്റ്റീന്റെ ഒരു ഭാഗംതന്നെയാണ്.

1. ചിത്തം

ഓർമ്മിക്കാൻ നമ്മേ സഹായിക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് ചിത്തം. മനസ്സിന്റെ ഓർമ്മയുടെ ഭാഗമാണിത്. പഠിച്ചതെല്ലാം ഓർക്കാൻ ഇത് നമ്മളെ സഹായിക്കുന്നു. പോയ വഴികൾ ആവശ്യം വരുമ്പോൾ വീണ്ടും ഓർക്കുവാൻ ചിത്തം നമ്മളെ സഹായിക്കുന്നു. ഓർമ്മ വളരെ ഉപയോഗപ്രദമാണ്. ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്ന് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്ക് പോകുവാൻ നമുക്ക് ഓർമ്മ വേണം. യന്ത്രങ്ങൾ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാനും ബാങ്ക് അക്കൗണ്ടുകൾ തുടങ്ങുവാനും മറ്റുമെല്ലാം ഓർമ്മ ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്തതാണ്. ക്രമികമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഓർമ്മ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ദൈനംദിന ജീവിതം നേരാം വണ്ണം നയിക്കുവാൻ എല്ലാവർക്കും ഓർമ്മ ആവശ്യമാണ്. ഇതാണ് ഒരുതരം ഓർമ്മ. മറ്റൊരുതരം വൈകാരിക ഓർമ്മയാണ്. ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സംഭവങ്ങളെ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച് നല്ലതും തീയതുമായ സംഭവങ്ങളെ ഓർക്കാൻ ചിത്തം നമ്മളെ സഹായിക്കുന്നു. മിക്കവാറും ജീവതത്തിലെ നല്ലതെല്ലാം മറക്കുകയും ചീത്തയെല്ലാം ഓർക്കുകയുമാണ് പതിവ്. ഇത് മനസ്സിന്റെ (mind) ഒരു പ്രവണതയാണ്. അങ്ങനെ ചീത്ത സംഭവങ്ങളുടെ ഓർമ്മ ഒരു വികാരമായി നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ അടിഞ്ഞുകൂടുകയും അവ ഋണാത്മക (negative) അനുഭവം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. അനവധി നല്ല അനുഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ സഹോദരനിൽനിന്ന് ഉണ്ടായെങ്കിലും ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ അനുഭവം മോശമായെങ്കിൽ അതായിരിക്കും വളരെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ആ സഹോദരനെ കാണുമ്പോൾ നമ്മൾ ഓർക്കുക. ഈ ഓർമ്മ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ അവശേഷിപ്പിച്ച വികാരം ഒരു ഋണാത്മക അനുഭവം നമുക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ആ നെഗറ്റീവ് അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലായിരിക്കും വളരെ നാളുകൾക്കുശേഷമുള്ള കണ്ടുമുട്ടലിൽ നമ്മൾ ആ സഹോദരനോട് പെരുമാറുക. ആ സഹോദരനിൽനിന്ന് നമുക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നല്ല പെരുമാറ്റങ്ങൾ നമ്മൾ ഓർക്കുകയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മളോട് നല്ല മനസ്ഥിതി അയാൾക്ക് ഇപ്പോൾ കൈവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് അംഗീകരിക്കാൻ നാം തയ്യാറാവുകയുമില്ല. അവസാനത്തെ ആ കയ്പ്

അനുഭവം മാത്രമായിരിക്കും ഓർക്കുക. തന്നെയുമല്ല ഇപ്പോഴത്തെ കാര്യത്തെക്കുടി ആ കയ്പ് അനുഭവവുമായി കൂട്ടിലടിപ്പിച്ചായിരിക്കും സംസാരിക്കുകയും പെരുമാറുകയും ചെയ്യുക. എരിതീയ്യിലേയ്ക്ക് എണ്ണ ഒഴിക്കുന്നപോലെയായിരിക്കും ആ അനുഭവം. ഒരിക്കലും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുപോലും നിങ്ങളുടെ ചിന്തയായി മാറുകയാണ് ചെയ്യുക. എന്തെന്നാൽ നമ്മളിൽ ഉള്ള ആ വൈകാരിക ഓർമ്മ ഒരു രാസത്വരകം (catalyst) പോലെ പ്രവർത്തിച്ച് എല്ലാ ജ്ഞാതമക അനുഭവങ്ങളെയും മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നു. ഇതാണ് എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും മോശമാകാൻ കാരണം. എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും ആരോഗ്യപരവുമല്ല, ആ നിമിഷത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതുമല്ല. എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും ഓർമ്മകളിലൂടെയാണ് ഉണ്ടാവുന്നത്. ഓർമ്മ എന്നത് നമ്മുടെ പൂർവ്വകാലത്ത് അഥവാ ഭൂതകാലത്ത് ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളാണ്. നമ്മൾ വർത്തമാനകാലത്തെ ഭൂതകാല ഊറലുകളായ (residue) ഓർമ്മകളിലൂടെയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ഓർമ്മകൾ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഊറലുകളാണ്. വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയല്ല. ഭൂതമെന്നത് നടന്നുകഴിഞ്ഞതാണ്. വർത്തമാനകാല പ്രവൃത്തികളോട് ഭൂതകാലാടിസ്ഥാനത്തിൽ പെരുമാറിയാൽ അത് നെഗറ്റീവായ വികാരത്തോടെയായിരിക്കും എന്നതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി ശരിയായ വിധമായിത്തീരുകയില്ല. ദൈനംദിന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഓർമ്മകളെല്ലാം നല്ലതിനാലല്ല. പക്ഷേ, നമ്മൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നത് ഒരു വൈകാരിക ഓർമ്മയായിരിക്കാം. അത് ഭൂതകാലസന്തതിയാണ്. ആ ഭൂതകാല സന്തതിയായ വൈകാരിക ഓർമ്മ നല്ലതോ ചീത്തയോ ആയിരിക്കാം. അതുവച്ച് വർത്തമാനകാലത്തെ നമ്മൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അത് ശരിയായവിധമാവുകയില്ല. നമ്മുടെ മനസ്സ് ഭൂതകാലത്തിൽ കടിച്ചുതുങ്ങി നില്ക്കുന്നു. മനസ്സിന് പിൻവാങ്ങാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ അറിവോടെല്ല മനസ്സ് ഭൂതകാലത്തിൽ കടിച്ചുതുങ്ങി നില്ക്കുന്നത്. നമ്മൾ അതിൽനിന്നു പുറത്തുകടക്കുന്നില്ല. ഭൂതകാല സംഭവങ്ങളിൽ മനസ്സ് പിടിച്ചുതുങ്ങി നില്ക്കുന്നത് പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. എല്ലാ ബന്ധങ്ങളുടെയും പ്രശ്നങ്ങൾക്കു കാരണം ഭൂതകാലങ്ങളിലെ പ്രശ്നങ്ങളാണ്. ഉലഞ്ഞബന്ധങ്ങളെല്ലാം കൈകാര്യം ചെയ്തിരൂ



ഏതു നിമിഷത്തിലാണോ നമ്മൾ നല്ലതിനെയും ചീത്തയെയും വേർതിരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നത് അപ്പോൾതന്നെ നല്ലതിനെയും ചീത്തയെയും തരം തിരിവില്ലാതെ അങ്ങനെത്തന്നെ സ്വീകരിക്കണം. ഒരു പരിതസ്ഥിതിയെ തരം തിരിവില്ലാതെ പൂർണ്ണമായും ഉടൻ കൈകാര്യം ചെയ്താൽ ആ വികാരം നമ്മളെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയില്ല.

നന്ത് തീർച്ചയായും കഴിഞ്ഞ കാല സംഭവങ്ങളുടെ ഓർമ്മകൾ വച്ചായിരിക്കും. ഓർമ്മകളെ ശരിയായവിധം കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. വൈകാരിക ഓർമ്മകൾ നമ്മുടെ ഉള്ളിലേയ്ക്ക് വരുന്നവിധവും അത് നമ്മളെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നതായിട്ടും നമ്മൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ അവയെ ശരിയായവിധം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഓർമ്മകൾ നമ്മളെ ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിട്ട് നമ്മുക്ക് അറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവയെ വേണ്ടവിധം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ സാധിക്കില്ല. ഭൂതകാല സംഭവങ്ങളുടെ

ഓർമ്മകളുടെയും ആ ഓർമ്മകളിലൂടെ സംവഹിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന വികാരങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വർത്തമാനകാലത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞാലെ നമുക്ക് ജീവിതത്തിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ പറ്റും. ഭൂതകാലാടിസ്ഥാനത്തിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളൊന്നും പരിപൂർണ്ണമാവുകയില്ല. പരിപൂർണ്ണമാകാത്ത പ്രവൃത്തി നമ്മളിൽ ഭൂതകാലസംഭവങ്ങളിൽനിന്ന് ഉയർന്ന് നെഗറ്റീവായ വൈകാരികഭാവത്തിന്റെ ഊറലുകളെ (residue) അവശേഷിപ്പിക്കും. ആ ഊറലുകളാണ് പ്രശ്നം സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. പൂർണ്ണമായി കൈകാര്യം ചെയ്യാത്ത ഫയൽ തിരിച്ചുവരുന്നതുപോലെ വേണ്ടവിധം കൈകാര്യം ചെയ്യാത്ത സംഭവങ്ങൾ നമ്മളിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവരും. ഒരു സംഭവത്തെയോ വികാരത്തെയോ വേണ്ടവിധം നമ്മൾ കൈകാര്യം ചെയ്താൽ അത് ഒരിക്കലും ഓർമ്മകളുടെ ഊറലുകളെ അവശേഷിപ്പിക്കുകയില്ല. നമുക്ക് ഒരനുഭവം ഉണ്ടായാൽ നമ്മൾ അതിനെ നല്ലത് എന്നോ ചീത്ത എന്നോ വിളിക്കും. ചീത്താനുഭവമാണെങ്കിൽ ഓർക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. എത്രത്തോളം ഓർക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം അത് നമ്മുടെ ഉള്ളിലേയ്ക്ക് കടന്നുവരും. ഇവിടെ നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഒരു സംഭവത്തെ നല്ലത് ചീത്ത എന്ന് വേർതിരിക്കുമ്പോഴാണ്. എവിടെ വെളിച്ചമുണ്ടോ അവിടെ ഇരുട്ടുണ്ട്. എവിടെ

ഇരുട്ടുണ്ടോ അവിടെ വെളിച്ചവുമുണ്ട്. ഇരുട്ടില്ലാതെ വെളിച്ചം മാത്രമായിട്ടോ വെളിച്ചമില്ലാതെ ഇരുട്ടുമാത്രമായിട്ടോ ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഒരു വസ്തുവിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങളാണ് നല്ലതും ചീത്തയും. നമുക്ക് ഒന്നിനെ വെച്ചുകൊണ്ട് മറ്റേതിനെ തള്ളിമാറ്റാൻ സാധ്യമല്ല. ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഇത് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഗീതയിൽ അർജുനനോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞത്.

“സർവ്വധർമ്മാൻ പരിത്യജ്യ മാമേകം ശരണം വ്രജ അഹം ത്വാ സർവ്വപാപേഭ്യോ മോക്ഷയിഷ്യാമി മാ ശുചഃ”

ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ തള്ളിയിട്ട് എന്നെ അഭയം പ്രാപിക്കൂ. ഞാൻ നിന്നെ നോക്കിക്കൊള്ളാം. ഏതു നിമിഷത്തിലാണോ നമ്മൾ നല്ലതിനെയും ചീത്തയെയും വേർതിരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നത് അപ്പോൾതന്നെ നല്ലതിനെയും ചീത്തയെയും തരംതിരിവില്ലാതെ അങ്ങനെത്തന്നെ സ്വീകരിക്കണം. ഒരു പരിതസ്ഥിതിയെ തരംതിരിവില്ലാതെ പൂർണ്ണമായും ഉടൻ കൈകാര്യം ചെയ്താൽ ആ വികാരം നമ്മളെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയില്ല. ഇപ്രകാരം ചെയ്യാതിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഭൂതകാലസംഭവങ്ങൾ വികാരമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട് ഓർമ്മകളുടെ രൂപത്തിൽ വന്ന് നമ്മെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നത്. നമുക്ക് ഒരു ഉദാഹരണം നോക്കാം.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു സംഭവം അരങ്ങേറി. സഹോദരനായുള്ള ശണ്ഠകൂടലിൽ ഇളയവൻ മുത്തവനോട് ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ മുത്തവനായ എനിക്ക് മുറിവേറ്റു. എന്തുകൊണ്ട് എനിക്ക് മുറിവേറ്റു എന്ന് ചിന്തിക്കുന്നതിനുപകരം ഉരുളയ്ക്കുപ്പേരി എന്ന കണക്കെ മറുപടി കൊടുത്തുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ചിന്ത എന്തായിരിക്കും? എന്തുകൊണ്ട് എനിക്ക് മുറിവേറ്റു. ഞാൻ അത്രയും വലിയ മനുഷ്യനല്ലേ! ആരും എന്നെ മുറിവേല്പിക്കരുത്. ഇങ്ങനെയുള്ള ചിന്തയും വെച്ച് എവിടെ നമ്മൾ പോയാലും എല്ലാവരും നമ്മളെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതായി നമുക്ക് തോന്നും. നമ്മൾ സദാ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്, ആരുടെയെങ്കിലും വാക്കുകളും ചെയ്തികളും എന്നെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതാണോ എന്ന്. ആയതുകൊണ്ട് ആര് എന്തു ചെയ്താലും പറഞ്ഞാലും അത് എന്നെ വേദനിപ്പിക്കും. ആരും പിന്തിരിഞ്ഞ് ചിന്തിക്കാറില്ല. എന്തുകൊണ്ട് ഞാൻ വ്രണിത



►► ഹൃദയനായി? എന്തുകൊണ്ട് ഞാൻ വ്രണിതഹൃദയനാകണമെന്നെല്ലാം. ഏതു വസ്തുതയാണ് എന്നെ വിഷമിപ്പിച്ചത്? എന്തുകൊണ്ട് ഞാൻ വിഷമിച്ചു? നമ്മളെ ഒരാൾ നുണയൻ, ചതിയൻ എന്നെല്ലാം വിളിക്കുകയാണെങ്കിൽ നമ്മൾ ഇപ്രകാരം ചിന്തിക്കണം. അയാൾ പറഞ്ഞതിൽ എന്തെങ്കിലും ശരിയുണ്ടോ? അത് ഒരു നുണയല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ നമ്മൾ എന്തിന് വ്യാകുലപ്പെടണം. അത് നുണയാണെങ്കിൽ അത് എന്തിന് നമ്മളെ ശല്യപ്പെടുത്തണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അയാൾ നടത്തിയത് ഒരു ശരി പ്രസ്താവനയാണ്. ഒരു ശരിയായ പ്രസ്താവനയും ഒരു ശരിയല്ലാത്ത പ്രസ്താവനയും നമ്മളെ

ഒരു ശരിയായ പ്രസ്താവനയും ഒരു ശരിയല്ലാത്ത പ്രസ്താവനയും നമ്മളെ ശല്യപ്പെടുത്തേണ്ട കാര്യമില്ല. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള എന്തോ ആണ് നമ്മളെ ശല്യപ്പെടുന്നതുന്നത് അതല്ലാതെ പുറത്തുള്ളതല്ല.

ശല്യപ്പെടുത്തേണ്ട കാര്യമില്ല. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള എന്തോ ആണ് നമ്മളെ ശല്യപ്പെടുന്നതുന്നത് അതല്ലാതെ പുറത്തുള്ളതല്ല. അതുകൊണ്ട് നമ്മൾ നമ്മോടൊപ്പം ഇരുന്ന് നമ്മുടെ വികാരത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യുക. ഒരിക്കൽ വികാരത്തെയും അതിന്റെ കാരണത്തെയും വ്യക്തമായി കാണുവാൻ സാധിച്ചാൽ അത് നമ്മളെ വേദനിപ്പിക്കുകയില്ല. പക്ഷേ, നിർഭാഗ്യവശാൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വികാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. ബുദ്ധിപരമായി മാത്രമേ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ കമ്പനികൾ ഉദ്യോഗാർത്ഥികളുടെ ബുദ്ധിമാനത്തെയല്ല (IQ) വൈകാരികമാനത്താണ് പരിഗണിക്കുന്നത്. വൈകാരികമായ സുസ്ഥിതി നമുക്ക് ആവശ്യമാണ്. എങ്കിലേ നമുക്ക് നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി നന്നായി ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഒരുവൻ നല്ല ബുദ്ധിമാനമുള്ള വ്യക്തിയായിരിക്കാം. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന് മനോവേദനയുണ്ടായല്ലോ. നമുക്ക് ഒരു ഉദാഹരണം നോക്കാം. ഒരാൾ നല്ല ബുദ്ധിമാനമായ പ്രൊഫസറായിരിക്കാം നന്നായി പഠിപ്പിക്കുന്നാളുമാകാം. പക്ഷേ, കോളേജിലേക്ക് പോകുന്നതിനുമുമ്പ് നല്ലപോലെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഭാര്യയുമായി അദ്ദേഹം ശണ്ഠകൂടി. അന്നത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലാസ്സ് എങ്ങനെയിരിക്കും? അതൊരു നല്ല ക്ലാസാവുകയില്ല. കാരണം, അയാൾ വൈകാരികമായി

നല്ല സുസ്ഥിതിയിലല്ല. നന്നായി പ്രവൃത്തിചെയ്യുവാൻ നല്ല ഒരു ജീവിതരീതി നയിക്കുവാൻ വൈകാരികമായ സുസ്ഥിതി അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. പക്ഷേ, നമ്മളിൽ അധികംപേരും വൈകാരികമായി സന്തുഷ്ടരല്ല. നമുക്ക് നമുക്കുള്ള വസ്തുക്കളിൽ സംതൃപ്തിയില്ല. എല്ലാവരും എല്ലായ്പ്പോഴും സന്തുഷ്ടരല്ല. കുടുംബാംഗങ്ങളിലോ ജോലിയിലോ സാമൂഹികമായ ചുറ്റുപാടുകളിലോ നമ്മൾ സന്തുഷ്ടരല്ല. എന്താണോ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കേണ്ടിയിരുന്നത് നമ്മൾ നമ്മളെത്തന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്യുക എന്നത് അത് നമ്മളെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം അവനോൻ അവനോനെത്തന്നെ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യാം എന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. യന്ത്രങ്ങളെയും കണക്കിലെ അക്കങ്ങളെയും എന്നു വേണ്ട നമ്മിൽനിന്ന് വേറിട്ട എല്ലാറ്റിനെയും കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ളതും നമുക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടതുമായ വികാരത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു പരിശീലനമോ ഒരു കൈസഹായമോ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം നമുക്ക് നല്കുന്നില്ല.

അതുകൊണ്ട് വികാരങ്ങളെ കൈകാര്യംചെയ്യുകയാണ് കഴിവുറ്റ ജീവിതത്തിന് ഏറ്റവും പ്രധാനം. നമ്മുടെ ജീവിതം കഴിവുറ്റതും സുരക്ഷിതവും ആരോഗ്യപൂർണ്ണവുമാകണമെങ്കിൽ നമ്മൾ വൈകാരികമായി സുസ്ഥിതിയിലായിരിക്കണം. ഒരു നിമിഷം ഞാൻ സന്തോഷവാനാകുന്നു അപ്പോൾ ഒരു പാർട്ടിനടത്തി സന്തോഷം പങ്കുവയ്ക്കുന്നു. അടുത്ത നിമിഷം അസന്തുഷ്ടനാകുന്നു. അപ്പോൾ ഞാൻ ഏകാന്തത ഇഷ്ടപ്പെട്ട് ടി.വി. ഓൺ ചെയ്യുന്നു. നമ്മൾ ഒരിക്കലും നമ്മുടെ അനുഭവവും വികാരവുമൊത്ത് ഇരിക്കാറില്ല അത് നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും. നമ്മൾ വികാരത്തിൽനിന്ന് ഓടി ഒളിയിക്കുന്നു. എത്രത്തോളം വികാരത്തിൽനിന്ന് ഓടി ഒളിക്കുന്നുവോ അത്രയും കുറവായേ അതിനെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സന്തോഷപ്രദമായ സംഭവമുണ്ടാകുമ്പോഴും ദുഃഖജനകമായ സംഭവമുണ്ടാകുമ്പോഴും നാമതിനെ വിശകലനം ചെയ്യണം. അല്ലാതെ ആഭൂതകാല സംഭവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉടൻ വർത്തമാനകാലത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യുകയല്ല വേണ്ടത്.

(അടുത്ത ലക്കത്തിൽ തുടരും)

ഈ ലക്കമുതൽ സംസ്കൃതഭാഷാപഠനത്തിനായി ഒരു പംക്തി ആരംഭിക്കുകയാണ്. സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സാരളവും സമഗ്രതയും തിരിച്ചറിയാൻ സംസ്കൃതം പഠിക്കാനാവാത്തവർക്ക് ഇതൊരവസരമാകുമെന്നു കരുതുന്നു. ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ ആധുനിക കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കും രീതിശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും അനുയോജ്യമാവിധം രൂപകല്പനചെയ്യപ്പെട്ട ഈ പാഠങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ എളുപ്പമായ ഒരനുഭവമാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതപഠനം

ഡി. പ്രകാശ്

ആമുഖം

സംസ്കൃതഭാഷാപഠനം ഇന്ന് അനിവാര്യവും അസുലഭവുമായ ഒരു കാര്യമായിരിക്കുന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ് വിദ്യാഭ്യാസമെന്നാൽ സംസ്കൃതപഠനമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അഗ്നിയും അതിന്റെ ദാഹകശക്തിയുംപോലെ സംസ്കൃതവും ശാസ്ത്രവും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്ന ബോധം അക്കാലത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു. വളരെ നാളുകൾക്കുശേഷം ഇന്നിപ്പോൾ ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിനുപോലും തുടർന്ന് ഒരു വികാസം സാധ്യമാകണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ സംസ്കൃതപഠനത്തിന്റെ ആവശ്യകത ബോധ്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികരംഗത്തെ വിഷയം പിന്നെ എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ ബോധം വന്നപ്പോഴാകട്ടെ തിരക്കുപിടിച്ച ജീവിതപ്രയാണത്തിൽ സംസ്കൃതപഠനത്തിനുമാത്രമായി ജീവിതം മാറ്റിവയ്ക്കുവാൻ കഴിയാതെ വന്നിരിക്കുകയാണ് നമുക്ക്. അതുകൊണ്ടാണ് ശ്രീപുരം ശാങ്ഘിയിലൂടെ നിങ്ങൾക്കായി സംസ്കൃതപഠനപദ്ധതി നടപ്പാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതപഠനം ശാസ്ത്രപഠനത്തിന് ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത പാതയാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെയാണ് നമ്മൾ ഇത് ആരംഭിക്കുന്നത്.

പഠനോദ്ദേശ്യവും വഴിയും

ഏതൊരു ഭാഷയ്ക്കുമെന്നുവണ്ണം സംസ്കൃതത്തിനും വാമൊഴിയാണ് ആദ്യം രൂപപ്പെട്ടത്. ഏതൊരു

ഭാഷയിലും സാമർത്ഥ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിന് നാലു പടവുകളുണ്ട്. അവ ശ്രവണഭാഷണപഠനലേഖനങ്ങളാകുന്നു. അർത്ഥവും ആശയവും മനസ്സിലാക്കുക എന്ന ഭാഷാസാമർത്ഥ്യം സമ്പാദിക്കണമെങ്കിൽ വ്യക്തമായി കേൾക്കുക എന്ന 'ശ്രവണം' എന്ന പടവ് ആവശ്യമാണ്. അതുപോലെ വായിക്കുവാനുള്ള അവസരം വേണം. അതുകൊണ്ട് പഠനം എന്ന പടവും വേണം. മനസ്സിലാക്കിയ അർത്ഥവും ആശയവും പ്രകടിപ്പിക്കുക എന്നതും ഭാഷയിലുള്ള പ്രാവീണ്യമാണ്. അതിന് ഭാഷണം ലേഖനം എന്നീ പടവുകളാണ് ആവശ്യം. പറഞ്ഞും എഴുതിയുമാണ് ഉള്ളിലുള്ള ആശയം പ്രകടിപ്പിക്കുക. ഇങ്ങനെ Listening, Speaking, Reading, Writing എന്നിവയെ LSRW എന്ന ചുരുക്കപ്പേരിൽ പറയുന്നവയാണ് മുകളിൽ പറഞ്ഞ ശ്രവണഭാഷണപഠനലേഖനങ്ങൾ.

ശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ ആശയത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനം സംസ്കൃതഭാഷയിലൂടെ അത്യന്താപേക്ഷിതമല്ലായ്കയാൽ ഭാഷണം, ലേഖനം എന്നീ പടവുകൾ ഇവിടെ ആവശ്യമില്ല. നമുക്ക് ശ്രവണം പഠനം എന്നീ പടവുകളിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ട് പഠനമാരംഭിക്കണം. എന്നാൽ ഭാഷണം എന്ന പടവിലുൾപ്പെടുന്ന വർണ്ണോച്ചാരണം അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുവാൻ അനിവാര്യമാണ്.

അക്ഷരപഠനം

അർത്ഥം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുക വാക്യത്തിൽനിന്നാണെന്നാണ് വ്യാകരണമതം. വാക്യം രൂപംകൊള്ളുന്നത് ശരിയായ ശബ്ദങ്ങൾ ശരിയായ ക്രമത്തിൽ ചേർത്തുവയ്ക്കുമ്പോഴാണ്. ശരിയായ ശബ്ദം രൂപംകൊള്ളുന്നത് ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി കൃത്യമായി അക്ഷരങ്ങൾ ദേശകാലങ്ങളുടെ ഇടതടവിലൊതെ വയ്ക്കുമ്പോഴാണ്. ഇവിടെ ശബ്ദംകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചത് മലയാളത്തിൽ പറയുന്ന വാക്കിനെയാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇതിനെ പദം എന്നും പറയുന്നു.

- ശബ്ദം - അർത്ഥം ഉളവാക്കുന്ന ധ്വനിയാണ്.
- പദം - വ്യാകരണപരമായി സാധുതനേടി വാക്യനിർമ്മാണത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കാണ്.





വാക് - ഈ സംസ്കൃത പദത്തിനർത്ഥം വാണീ, ഭാഷാ, വിദ്യാ എന്നെല്ലാം പറയാം.

വർണ്ണം - വിഭജിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒറ്റ നാമമാകുന്നു.

അർത്ഥജ്ഞാനം വാക്യത്തിൽനിന്നും വാക്യജ്ഞാനം പദത്തിന്റെ അറിവിൽനിന്നും പദപ്രയോഗത്തിൽനിന്നും പദത്തിന്റെ അറിവ് അക്ഷരജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നു. അക്ഷരപഠനമെന്നു പറഞ്ഞാൽതന്നെ പ്രപഞ്ചപഠനംതന്നെ. കാരണം (നക്ഷരത്തി) നശിക്കാത്തത് എന്തോ അതാണ് അക്ഷരം. അങ്ങനെ അക്ഷരം എന്നുവെച്ചാൽതന്നെ പ്രപഞ്ചനിയാമകശക്തിയാണ്. ആ ശക്തിയുടെ അറിവിലൂടെയാണ് പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥബോധമുണ്ടാവുക. അപ്പോൾ അതാണ് സാക്ഷരത.

അതുകൊണ്ട് പഠനം ഇങ്ങനെ തുടങ്ങാം -

‘ഹരിഃ ശ്രീഗണപതയേ നമഃ അവിഷ്ണുമസ്തു’

അർത്ഥം : മഹാവിഷ്ണുവിനും മഹാലക്ഷ്മിക്കും ശ്രീഗണപതിക്കും പരമശിവനും നമസ്കാരം, അദ്ധ്യയനം തടസ്സമില്ലാതിരിക്കട്ടെ.

വ്യാഖ്യാനം : ഹരിഃ എന്നത് മഹാവിഷ്ണുവിനെയും ശ്രീ എന്നത് മഹാലക്ഷ്മിയെയും ശ്രീഗണപതി വിഷ്ണു ശവനെയും ഗണാനാം പതി = ഗണപതി എന്നതുകൊണ്ട് ഭൂതഗണങ്ങളുടെ പതിയായ പരമശിവനെയും കുറിക്കുന്നു. അതുപോലെ കടപയാദി അക്ഷരസംഖ്യയനുസരിച്ച് ഹരിഃ ശ്രീഗണപതയേ നമഃ എന്നതുകൊണ്ട് അവന്തൊന്നക്ഷരാത്മികയായ സരസ്വതീദേവിയെയും നമസ്കരിക്കുന്നതായി പുരാതനമായി പറഞ്ഞുവരുന്നു.

ഹരിഃ - 28, ശ്രീഃ - 2, ഗ - 3, ണ - 5, പ - 1, ത - 6, യേ - 1, ന - 0, മഃ - 5 എന്നിങ്ങനെ 51 എന്ന സംഖ്യ ലഭിക്കും. അവന്തൊന്ന് അക്ഷരങ്ങളുടെ (സരസ്വതിയുടെ, വിദ്യയുടെ) പഠനത്തിൽ തടസ്സമൊന്നുമുണ്ടാവല്ലേ എന്ന പ്രാർത്ഥനയാണിത്.

■

വിലാസംഗലം സ്വാമിയാരുടെ
(ലീലാശുകൻ)

ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം

സി.എം .കൃഷ്ണനുണ്ണിയുടെ

സുന്ദരിഗോപാലവ്യാഖ്യാനസഹിതം

വില : 100/- രൂപ

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണാന്തർഗതമായ

ശ്രീലളിതോപാഖ്യാനം

മാധവീയവ്യാഖ്യാനസഹിതം

വില : 450/-

ഉടൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു

ശാസ്ത്രപദവി അലങ്കരിക്കുന്നതും

കാവ്യാത്മകവുമായ

ദുർവ്വാസാവും മഹർഷിയുടെ

ലളിതാസ്തവരത്നം വ്യഖ്യാനസഹിതം

ലളിതോപാസകർക്ക്

ദേവിസന്നിധിയിലേയ്ക്ക്

പ്രവേശനകവാടം

കോപ്പികൾക്ക് ബന്ധപ്പെടുക :

ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷൻസ്

മാടായികോണം, ഇരിങ്ങാലക്കുട

ഫോൺ : 0480 2856505

മുഖചിത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്ക്



ഈ ചിഹ്നം ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയത് ഒരു സുഹി സന്യാസിയിുടെ കൈയിൽനിന്നാണ്. തന്റെയുള്ളിൽ ശ്രവിക്കുന്ന നാദത്തെ അനുസന്ധാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു യോഗിയുടെ മുഖമാണ് ഈ ചിത്രം. യോഗികൾ ശ്രവിക്കുന്ന ഈ നാദമാണ് പ്രണവധനി. അതാണ് ഈ ചിത്രത്തിന്റെ അർത്ഥവും.

യോഗിയുടെ മുഖത്ത് ചെവികളില്ല. കാരണം ആന്തരികമായി നാദശ്രവണമുണ്ടാവുന്ന സമയത്ത് ബാഹ്യമായ ശബ്ദവിചികളെ കേൾക്കുകയില്ല. ഈ അവസ്ഥയിൽ മൂക്കിലൂടെയുള്ള ശ്വാസോച്ഛാസം നിലയ്ക്കുകയും ദൃഷ്ടികൾ പുരികക്കൊടിയിൽ കേന്ദ്രീകൃതമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ വാക്കുകൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ചുണ്ടുകൾ ബന്ധിത രൂപത്തിലാണ്. ഈ അവസ്ഥ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത് തന്ത്രശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന ശാങ്ഖി/ഭൈരവി എന്ന മുദ്രയെക്കൂടിയാണ്. ഇതിന് മൗനമുദ്ര എന്നും പേരുണ്ട്. ആ ശാങ്ഖീമുദ്ര എന്റെയുള്ളിൽ സ്ഫുരിക്കട്ടെ — പരമമായ ജ്ഞാനം അഥവാ ശിവബോധം എന്റെ ഉള്ളിൽ ഉദിക്കട്ടെ.